

Đó là câu nói của hai người con ông Tuấn khi biết ông đỗng tặc huyễn vui cô nhân viên chở con mình 4 tuổi.

Ông Nguyễn Minh Tuấn (Đến Lộ, Hoàng Mai) là giám đốc một công ty tay nhàn chuyên sản xuất đồ đóng lon. Công việc làm ăn của ông thuần lối tinh tế mà ngoài nhìn vào chỉ còn biết nói “đúng là đặc trung phù”.

15 năm trước, người vợ đầu gõi tay ép vào tay ông đã đặt ногt bồ vào Nam, mang theo hai đứa con và toàn bộ tài sản, chỉ để lại cho ông một túi đeo lì hôn. Không hiểu nguyên nhân, may mắn ông lòn lỏi đi tìm, mong vẫn nghĩ lòn, quay về đoàn tụ đứa con cái đặc có bồ, có mẹ, và ông nhớ mãi cõi tuyệt. Chán nản, ông đã thử không bao giờ dính vào đàn bà nữa!

Ông dành tất cả thời gian, công sức cho công việc làm ăn. Từ hai bàn tay trắng sau khi về bồ đi, đón bảy giờ ông cũng có hai nhà máy, may trăm nhân công từ Nam ra Bắc.

Về làm ăn dần đi vào quỹ đỗ o, ông bồ t đỗ u có thời gian nghỉ ngơi. Đây cũng là lúc ông cảm thấy nỗi cô đơn ập đến. Dù ở nhà lòn, đi xe hơi siêu sang, nhưng chỉ lòn chỉ lòn trống vắng, người mệt mỏi giật phòng ăn rỗng rãi, ông cảm giác không thể nào nuốt nổi.

Ông bồ t đỗ u thèm có một gia đình như trống kia, có một người vợ nửu nhỗng bồ a cảm mém cùng, có nhỗng đỗ a con tíu tíu quanh mình.

Chỗ Hỗng là thời ký của ông. Trước kia, dù lúc nào cũng làm việc cùng nhau nhỗng ông chở a bao giờ hỏi gì về đỗ i sòng riêng tõ hay đỗ ý gì khác đỗ n chỗ. Nhỗng giờ đây, mỗi lòn đi công tác, mỗi lòn có thời gian rỗng, ông hay ngồi trò chuyện với chỗ.

“Chúng con l y b : Trâu già d ng ham g m c  non”

T c Gi n Thanh

Th n S u, 30 Th ng 3 N m 2012 17:12

